

til alt, og det er her, jeg synes, at vismændene med deres tal i virkeligheden har gjort sit til, at kampagnen frem til den 28. september måske kan blive befriet for nogle af de værste økonomiske skrækscenarier. Det håber vi i hvert fald fra Kristeligt Folkepartis side må blive tilfældet.

Lad mig slutte min tale her i dag med at sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side har forsøgt at få og på en række områder også har fået indflydelse det forgangne år. Vi har faktisk været med i skiftende flertal for noget af den lovgivning, som er gennemført af regeringen, og vi er også klar til at tage arbejdstøjet på i næste folketingssamling. Men det er klart, at skal vi være med ved bordet, skal vi selvfølgelig også have indflydelse, og så skal der være noget at tale om. Med disse ord vil jeg godt understrege, at vi ser frem til, at der bliver taget fat på de uløste problemer, der er med hensyn til børnefamilierne og de ældre og såmænd også miljøpolitikken, i den kommende samling.

Kim Behnke (FRI):

Jeg vil godt starte denne afslutningsdebat med noget så utraditionelt som at takke vore mange kolleger her i Folketinget for den måde, vi i gruppen Frihed 2000 er blevet behandlet på. Jeg gør det selvfølgelig, fordi denne folketingssamling startede med, at vi fire dannede en ny gruppe, Frihed 2000, og i den forbindelse var vi da langt hen ad vejen lidt i tvivl om, hvordan det ville komme til at forløbe. Men jeg skylder at bringe en tak til Folketinget, fordi vi hele vejen igennem er blevet behandlet pænt. Vi har gennem hele folketingssamlingen stillet forslag, og vi har været med i forskellige politiske aftaler og støttet, hvad vi syntes, det var værd at støtte. Vi har i det hele taget fortsat et politisk engagement, og det vil vi naturligvis fortsætte med.

Så over til statsministerens tale i dag.

Jeg synes, det var på grænsen af det måske lidt for populistiske, da statsministeren skulle inddrage både Melodi Grand Prix-sejren og Guldpalmerne i Cannes i regeringens referat af, hvad der er sket i denne folketingssamling. Meget kan man beskyldte regeringer for, og meget kan regeringen tage æren for, men at det ligefrem skulle være regeringens fortjeneste, at et par halvgamle Olsen-brødre vinder Melodi Grand Prix – ja, ud over at det måske er i tråd med regeringens seniorpolitik, at de gamle skal blive længere på arbejdsmarkedet, har vi svært

ved at se, at regeringen har nogen som helst andel i det.

Til gengæld har regeringen i den forløbne samling jo haft andel i ganske mange sager, som har haft et uheldigt forløb. Senest oplevede vi i sidste uge, at et besøg af Tibets religiøse overhoved, nobelpristageren Dalai Lama, forløb på en sådan måde, at ganske mange danskere måtte krumme tæer.

Danmark er ganske ofte og ganske korrekt førende i international sammenhæng, når det gælder kritik af, hvad der foregår af urimeligheder rundt omkring i store og små lande. Derfor bør vi også holde fast i, at når et kæmpeland som Kina med over 1 mia. mennesker vælger at gå aktivt ind og prøve gennem kulturel udryddelse, gennem imperialistiske tiltag af forskellig art, økonomisk udmarvning osv. at nedgøre et lille folk i Tibet på bare 6 mio. mennesker, så burde det være Danmarks pligt til enhver tid og utvetydigt at gøre opmærksom på, at lige præcis det finder vi ikke acceptabelt. Uanset hvor mange danske eksportordrer der måtte ryge, hvis vi kritiserer kineserne, så bør princippet om, at et lille folk skal have lov til at eksistere, uden at den store nabo tyranniserer folket, være ufravigeligt.

Vi har også med bekymring konstateret, at en lang række af de lande, som Danmark yder ulandsbistand til, får lov til at begå overgreb mod deres befolkninger i et sådant omfang, at det burde resultere i øjeblikkelig udtrækning af den danske støtte og den danske repræsentation.

Argumentet om, at vi fortsat aktivt skal være til stede osv., bliver overalt og særlig i de pågældende lande, betragtet som en dansk anerkendelse og en dansk accept af de ting, der foregår, og hvis vi ikke vil håndhæve de principper, ja, så er mange af de pæne taler, der ellers bliver holdt her i Folketinget, jo ingenting værd. Derfor er det vores opfattelse i Frihed 2000, at de gode og korrekte principper, som Danmark i internationale sammenhænge prøver at håndhæve, skal vi altså også håndhæve i praktisk politik.

Tilbage til nogle af de problemer, vi oplever her i landet. Vi synes faktisk, at det er blevet et stigende problem, at statens engagement i større anlægsprojekter, statens engagement i at drive forskellige former for erhvervsvirksomhed, næsten altid resulterer i markante budgetoverskridelser og store ledelsesproblemer.